

Иво Малинов

Краткосбирка

Думи
от
Любов

Преживелици в поезия и проза

Съдържание:

<i>Думи за една душа</i>	3
<i>Прегръщам те</i>	4
<i>На кея</i>	6
<i>В пламъка</i>	8
<i>Усетено</i>	9
<i>Една</i>	11
<i>Звезди</i>	15
<i>Прозрение</i>	17
<i>Щастливото...ТИ!</i>	19
<i>Днес</i>	21
<i>Опит за разбиране</i>	23
<i>Просто така</i>	24
<i>Притихнало</i>	26
<i>Не спирай</i>	27
<i>Последен Полет (разказ)</i>	30
<i>Минимаркет за Душежни ЧарКове</i>	37

Думи за една душа...

*Не питам, не очаквам и мълча.
Пак тихо вдишвам погледа зареян.
Къде летиш?
Във радост? Във тъга?
Не питам.
Тишината ще прошепне.*

*Бриз, облаци със алени петна,
Мигът усмихнато отплува по вълните,
А с пръските солени във нощта,
друг сменя го...
Пак кратък и магичен.*

*Не питам, не очаквам и мълча.
Усеждам топлината на очите ти.
Сълзите ги измиха,
А сега?
Прогледна ли за Изгрева, момиче?*

*Не питам, не очаквам и мълча
.В безмълвието радостта притичва,
Като рошава лудетина с цветя,
Със дъх на обич,
В тиха безграничност.
Усмихни се!*

Прегръщам те...

*Непозната и мистична,
НЕмечтана, НЕбленувана
Прегръщам те само Усетена,
Несрещната...
Прегръщам те без шепот.
Някъде в сънищата...
Силуети рисуват Хоризонти...
Не мечти.
Безкрай и Безпространство...
Някъде в просъница ти казвам думите, които се
надявам да не чуеш...
Не.
Думи не са...
Повей, който да те погали.
Сега.
Прегръщам те като облак,
До който не мога да достигна от Земята,
Прегръщам те като писък на чайка,
Прегръщам те като полет със скършено крило.
Прегръщам болката ти, защото тя е изгрез,
Ранна усмивка за двама...
В Блаженство...неназовано...*

продължава

Прегръщам те - не те познавам...

Вярвам, Вярвай...

Там, зад ъгъла,

Там някъде,

Там никъде...

Там.

Там..

Там...

Има прегръдка за... Теб!

Зад невидяното,

Зад изхода на метрото,

Зад ключалката на самотата,

Зад мрънкането на неверието,

Зад хлипането на отчаянието,

В миговете на самопричиненото пробуждане...

Там някъде...

Там никъде...

Там. Там.. Там...

Има прегръдка за... Теб!

Усецаш ли?

Чуй...

Топлината и силата на диханието...

Сгуши се...

Прегръщам те...

И не питай... защо...

Да помълчим.

На Кея

Бос...

Тук на кея...

А, думите губя.

И с вятъра вече не спорим.

Гледам вълните във радост примигващи,

И стоя, ей така, волен...

Без броня.

Смислите смислени отлитат с перата,

От птиците... небето рисуващи,

А ние, човеците... тук на земята,

се учим на истини сгушени.

Миг и отблясък,

Миг и вълна,

Миг и живот,

Миг и докосване,

Миг и безбрежност,

Миг във Сега,

Миг и това, което...

Се казва... неземност...

продължава

Миг във Отвъдното или просто сега?

Думите будят въпроси.

Идва вълната, прегръщаш Света,

И дъха си изпращаш,

Да стопли:

Теб,

А и нея,

И него...сега ..

А...и ...ти?

Искаш ли малко Вълшебство?

Ела.

Постопли се.

И смело тръгни,

Натам.

Накъдето те води...

(знаеш)

Сърцето...

В Пламъка

Огън и плът. Нищо особено.

Огън и плът. Две близки жития.

Огън и плът. Живо, естествено.

Огън и плът...и...Само, само това?

Като...

Истини истински...в шепот.

А, може би рафт Луни от станиол,

Писмо, без бутилка...букви в небето,

Или селфи, поза...SMS и... карфиол...

Огън и плът...

Истини дишащи,

Думи по въздуха,

Аромат от душа,

Пулс, ритъм, прозорец, пространство,

Секунда, единство, вяра... СЕГА!

И тя...И ти...

И всичко...

Полъх от погледи, звезда,

Тишина.

И всичко...

Мигът...

Вдишай!

Усетено

*Тежат ми думите – като камбани,
Сами заслушани в заспалия си глас,
Тежат ми звуците им неразбрани,
Гърмящи и оттекващи без страст.
Тежат ми думите НеРазпиляни:
Като пера,
като конфети от възторг,
И тихо дремат...непрогледнали,сковани
В условности и праведен „възход”.
Тежат ни думите като камбани.
Когато ги нанизваме по стил,
Когато си градим от букви Тронове
И Небосклони от станиолени Луни.
Тежат , Да...думите НеЗамълчани
Зазидани във тишина с въздишка,
НеКазани, НеПисани, НеСпряни,
Орисвани да грейнат във блаженствена усмивка...
Онези, които струят и без поглед
Които изпълват сърцето ти в мрака,
Онези, които танцуват с душата ти,
Онези, които не вярваш ,че спраха...*

До теб...

продължава

Онези, които разпиляха кръвта ти
Онези, които Взривиха невроните
Онези които Отключиха АДА
А, после го Изстрелаха обратно във облаците...
Като Рай!
Разсипвам думите НеПризовани,
На букви, а после на точки.
И без знаци,
през всички Галактики...
Те усещам и ти изпращам...
Докосване...
Да, Твоите думи...
Скътани дълбоко във душата...

Чуй ги днес!

Една

Само една Любов ми остана,
След пожараща, пепел, пирони и тел...
Само тя, широка и топла,
НЕнаречена ,
Само тя.
Радостта без предел...
Блуждаеща.

Само една Любов ми остава,
След пустоцта на ,разбъркани дни,
След всичко, което отнесе Реката,
Дни, дни, дни и пак ...дни...

Дни на Брега,
Дни под Луната...захлупена,
Дни под изстинали покриви,
Дни без мечти,
Дни във очакване...сляпо...
Дни стъпкани в чужди Животи...

Дни, изнизани...просто там...
Дни.
Някак си...

продължава

*Заковани на кръст,
Като прозорци напуснати,
Като гроб, изоставен
без памет и дъх,
Като кръв почерняла, изтляла, ненужна...*

*Дни ослепяли без залез...без утре...
Дни.
Дни..и...Дни.*

*Само една Любов ми остава,
От крилата на Феникса верен ,
Само една Любов без покана, такава...
Без адрес, без клеймо, без молба за търпение.*

*Само една Любов ми остава,
Без оферта , без селфи, без кич,
Само една искрица- искряща,
Пламъче по-леко от хич...
Пърхащо...
Пламъче нежно и силно...
А...*

*Битки епични се сляха във крахове,
Заедно с полети в Имперски мечти,
Замълча Суетата, полегна в Мъглата,
Остана асфалта, посоката...и..*

продължава

Ти...

Самият...

*Дали като праведник в газова камера,
Като грешник, бос по късни листа,
Като врабче с крачета премръзнали, смазани,
Като Цезар на хартиена лелейна съдба...
Нарисувана.*

Ти...

Самият...

*Ти знаеш въпросите тихи,
Които нашепват отровни отвори...
Светлината остава, да, там... по ъглите
Само там, където... свети сърцето,
Само там. Където...
...една любов ти остава.*

Без думи.

Без замяна.

Без нищо...

Сега.

Само една Любов за подарък...

Без друго.

Любов... само Искра.

продължава

Прегърни я.

Тя тук е.

Когато усетиш как да обичаш...

Когато смело отключиш живота си...

Когато живееш без да се вричаш...

Когато летиш...

Само една Любов ти остава...

Да изживееш...

топло и тихо.

Тихо и нежно...

Без думи...така...

Само една Любов

Без пространство.

Дори и без Крачка...

в Прегръдка...

Сега...

Само

Една

Любов.

Само

Една

Любов..

Само

Една

Любов...

Звезди

Звезди и звезди...

И...звезди, и... звезди...

Вятърът тихо ги пали.

А под тях две смълчани души...

С изненада живота прозряли.

Звезди и звезди и бриз от искри...

И зеници, рисуващи в мрака,

Прибоят разлива бразди от съдби,

Притихнал, с почитание...някак.

Звезди и звезди и само звезди...

Като ноти на тайна симфония

Тишината подпява,

с аромати дъхти,

И с вълните тихо мълви:

Ела, тук съм и...

Всичко вземи

С нежност

И в Искреност

В Честност

А утре?

Да утре...

Нарисувай звезди!

Там, Горے в Небосклона за Вечност...

продължава

*Звезди, просто искрящи звезди.
Онези, които сънуваме,
Онези, които жадуваме,
Онези, които споделяме,
Онези, които ни шепнат, мъждукайки,
Онези които ни сливат във цялостност...
Онези, които разказват мечти,
И рисуват ни време за вярност.
Кратко.*

*Звезди, светлинки или чисти искри.
Дъх, усмивка, безвремие,
Да, звезди и звезди.
И още звезди
Без думи
Просто усещане...
Звезди и звезди,
Тишина и звезди.
Докосване.
Истинност.
Реене.
Да, Звезди.
Да, небе,
Да, искри
От души.
Светлина във Всемира. Нанякъде тичаща...
Съмва се. Нежно.*

Прозрение

*Когато среброто отлежава в косите,
И годините се превръщат във цифри,
Поглеждам в албумите, там по полиците,
Хроники, дни, емоции, смисли...
Когато среброто погалва къдриците,
И с вятъра яздиме двама ,
Цветовете пробуждат в черно-белите снимки,
Невидяното, но много Надявано...
Невидяното: шепот от лунна пътека,
Невидяното: сенки край кея,
Невидяното: танц на пустинната улица,
Невидяното: Вълна...а.. след нея?
Невидяно ли?
Изживяно?
Презряно?
Простряно?
Да... там на балконско въже.
Или...парчета от пулс,
Във крилете без тайни,
Дъх срещу дъх,
И простор без адрес...*

продължава

*Когато среброто позлатява косите,
И подарява на душите ни мир,
Заклучваме думите,
И дори да затворим очите,
Всичко е там...
Във Безкрая
Безмерно
Безспир...*

Щастливото... ТИ!

Сетивата раздират мрака след Залез,
А, шепота мелодично крещи,
И душата ти Литва устремена към страст...
Нелогична,
Без смисъл нали?
Залезът, мракът, върхът
И... цената...
Какво и как обясни?
На себе си,
На мига,
На дъха,
На луната,
На всичките „правилни“ дни...
Отминали.
Искриш мълчалива пред хоризонта изтпяващ,
С таз усмивка момичешки мъдра,
И пламъче тихо във душа разплатена,
Слънцето в мен... постепенно...
Завръща.
Топло и меко,
С любов подарено,
На всичките сродни души,

продължава

Вглеждаш се в мрака,

Да...виждам...

Вдишваш надежда

Изгрява,

Щастливото...

ТИ!

Днес

*Погледнах залеза, Замислих се за Теб
Поканих Те с въздишка тиха, дяволита,
Намигнах на Луната и се взрях
В Звездите съзаклатници-игриви*

*Отключих и престанах да те чакам...
Мигът ще дойде, без часовник и без файл
Там някъде във минало или във бъдеще
В безвремието истинско... да,
Зная...*

*И мястото на срещата е там.
Където тихо и без думи се поглеждаме
Където не говорим, а усещаме
Където всичко неизказано е плам...*

*И ТИШИНА
Да, ТИШИНА*

продължава

В която чуваме.

Душата си, Душите ни

Безкрая

В която Литваме, Без Думи

Без Тегло, Без Стойност

Без Смисъл и Без Разрешения

за РАЯ

Летим

Ела!

Не казвам Повече.

Мълча...

Ела...

Това е...

Опит за разбиране

*Взemi, гушни се в твойта Свобода.
И вдишвай Се възторжено във Рая...
Намерили се? Вярваш ли сега?
В Летенето и във Безкрая?*

*Е...забрави! Гушни се във Мечта.
Опитай се и не задавай Време.
Сега, Сега, Сега...Какво усецаш?
Искаш ли Безвремие?*

*Взemi, влюби се в твойта Свобода.
За да подариш докосване и поглед.
Влюби се във Живота... ей така.
Без нищо друго.
Без очакване за Спомен.*

*Взemi. Взриви се в свойта Свобода.
И виж сърцето си, порастващо, Голямо.
И дай му Пролет.
Ей Така.
Без лято, есен, без забрава...
В Полет.*

Да...

Просто така...

Ясна нощ, Тъмно и Фарове,

Просто така...

Вятър,

Просто така...

И частица живот,

Просто така...

Твоят, Моят... или...Миг,

Просто така...

Просто така... те гледам със затворени очи,

И политат думите, неказани към теб,

Така, просто така...

С призив за живот, отвъд безкрая...

И с онзи див копнеж по Рая, неописван още с думи,

Така, просто на шега...

Или просто така...

Не знам дали ме искаш или чуваш,

или смутена още се дивиш...

Така, просто така...

Стоя под слънцето усмихнат и щастлив,

И нося тази роза невидимка,

Така, просто така...

Тя сочи към вълните, пясъка и бриза,

към онази безтегловна свобода...

продължава

*Ела... просто така, без да разпитваш,
Почувствай я, така, просто така...
Със ноздрите, със кожата с мълчанието,
Така, просто така.
Не те обсебвам и не ти се моля...
не обещавам...
и не се кълна,
Решаваш ти, да бъде твоята смела воля,
Очаквам те. Така, просто така...
Ела...
Просто така...
Да полетим...
За миг...
Останалото е в безкрая.
Ела, летя...
Ела...
Просто така!*

Притихнало

*Когато Залезът разказва,
Спри, послушай го, седни...
Вдишай го със радост да остане
В душата ти...*

И друга презърни...

*Стопли я, дай и с този Залез - Хоризонт,
И нека тишината ви погълне,
А после...пак без думи
Във синхрон...
Мигът,
Светът,
Животът
Ще пребъде...*

Не спирай

*Само загубите могат да те направят свободен.
Убиването на Феникса.
Рестартът на Нулата.*

*Само загубите могат да те направят свободен.
Изгарянето на основите.
Онова, което изтляваш до издихание.
И с Вяра.
Нали?*

*Само загубите могат да те направят свободен.
Когато кастриш смело.
Същността, до корен, до Истина*

*Когато поръсваш Вярванията със земя, за да ги
провериш...*

Надеждите промиваш с вода...

*И...душата с вълна.
Волна...и силна.*

продължава

*Само загубата може да те направи свободен.
Когато се пръснеш на молекули и фотони.
Когато се разпиляваш... взривен.
Когато отрязваш опашката си, обрасла с гроздове:*

*идеи,
надажди,
планове, внушения, очаквания, претенции,
касови бележки,
холограми и кухи звуци.*

Брътвежи.

И КРИВИ ОГЛЕДАЛА.

Лъскави. Много лъскави.

*Когато слагаш кръст на цялото онова важно разбиране
за ... себе си.*

За „онова” Себе Си.

Само загубите могат да те направят свободен.

*Реалността ще ти поднесе нажежения печат, който
дамгосва каторжника.*

Огънят на изцелението.

*Приеми го с радост, защото дори прогорен с него,
знаеш...*

Небето е синьо.

Да, знаеш... вече знаеш.

*Когато те прободат, разсекат, разграбят душата ти...
разречена...*

Знаеш, че небето е синьо.

продължава

Да, знаеш... вече знаеш.

Небето е синьо.

Небето е синьо..

Небето е синьо...

Да, вече знаеш.

Знаеш.

Езикът на облаците.

Непринуден, свободен и много твой.

Дадено е...нали?

Стълбата на истината води към небето.

Приготви се.

Повярвай.

Не спирай.

Последен полет

-Жалка гледка, каза си Вик.

Земната стюардеса до него бе много внимателна и грижовна, а безмълвния водач на електромобила внимаваше за разсеяни пътници и препятствия по пътя към зала за излитане № 24. Гейт 24, Ница.

Покрай тях се купчеше традиционния летищен поток. Семейства, групички, двойки и записани мениджъри, работещи за успех непрестанно, с таблетки, телефони и слушалки. Всеки по пътя си, всеки към очакваното бъдеще.

Ако...

-Mister Grachaw. Geit 24, your flight to Nice! Enjoy the French rivierra!

Жалка гледка...

Ница, Антиб - лоша идея, каза си Виктор Грачов.

Офицерският пагон подпря душата му и той послушно се премести от електромобила в очакващата го инвалидна количка.

Оф. Правила.

Мислено тракна токове и изпгна ръце по кантовете.

В Зала 24 щеше да живее още час. До 10:30. Още час живот, от отброените.

Въпреки обясненията, препоръките и предложената помощ, сам се премести до стъклената фасада.

продължава

Никой повече не му беше нужен. Нито грижата, нито вниманието, нито препоръките на застрахователната компания, адвокатите и цялата тази пасмина, която го забелязваше като цифров проблем.

Загледа се към пистатата и самолетите.

В излитанията, кацанията и маневрите по пистата.

Цял един живот.

Излитания , кацания, маневри...покой.

Ница.

А после Антиб... Мислено тракна токове и отдаде чест.

Днес плащаше цената на своето бащинство.

На възпитанието, което бе дал на децата си, на дългите и внимателни разговори, на споровете, караниците и огромната му любов към тях.

Скъпата цена.

Не беше готов.

Виктор Грачов, офицер от специалните части Алфа, участвал в акции и експедиции, стрелян и прострелван, умираше и оживявал не беше готов само на едно.

И бясно му се съпротивляваше.

Не беше готов да издъхне в дома на своите деца и внуци, заобиколен от всеобща любов на брега на френския бряг.

Не беше.

продължава

Умирането е мъжка работа.
И самотна – вярваше той.
Много пъти беше мислил за това в Афганистан, и там...
където трябваше да бъде.
Локацията и мисията нямаха значение.
Само Целта и Честта.
Антиб.
Целта и Честта.
Беше му трудно да подреди точно това решение в
армейската мешка. Но го прие. С болка.
С много болка и отрицание.
- Полет 5616...
Време беше.
Полет 5616... ще закъснее с 40 минути, моля да ни
извините за неудобството.
-Смотаняци – помисли си Виктор. Закъснението в
неговите понятия се равнянаше на липса на хигиена.
Но, само примигна и забрави.
Беше живял твърде дълго.
Загледа в излитащите самолети.
И нещо го изпАри.
Пареше. И топлеше.
Усмихна се и кимна на отражението си в стъклото.

Не сбърка.

продължава

Жена.

Дама.

-Знаете ли, един мъж ме заведе на края на света, когато това беше много трудно и ми купи обеци- започна тя.

-И купи обеци и на мама, макар, че не беше длъжен.

Звучеше дълбоко. И казваше нещо важно.

Той кимна. Не разбираше съвсем. Някаква романтична история.

Полет 5616...

Качваха се.

Самолетът рулира по пистата, набра скорост и излетя.

Ница, а после Антиб.

Място за умиране.

Уф...

Предпочиташе да си остане в болницата в Хавана, а после само да пренесат капсулата от крематориума на близките му.

Умирането е самотна работа.

Познаваше и войната и смърта и предателствата и... истинските ТРИ секунди...

Антиб.

Беше трудно решение. Не можеше да ги лиши от всичко това, което им бе показал и научил. Да са заедно.

продължава

Знаеха. Искаха точно това. Да е с тях и те с него.

И все пак не можеше да приеме лесно края измежду тях.

Грозно и тъжно.

Една капсула от крематориум му се виждаше много по-чисто решение.

Без алтернатива. Беше ги изградил.

Все едно.

Точка.

-Знаете ли, един мъж ме заведе на края на света, когато това беше много трудно и ми купи обеци- припомни си той.

Женски романтизъм – усмихна се Виктор. Хубава история.

-Полет 5616 е към своя край, кацане в Ница, след 10 минути, температурата на въздуха е 16 градуса, слънчево с умерен вятър...

-Дотук добре, а сега да видим как да го отиграем – замисли се той.

Представи си колите и посрещането, внуците и онези безсмислени уверения, че всичко ще е наред.

Отдавна знаеше, че живота е такъв какъвто е и преминаването през странични улички е за левациите.

- Полет 5616, можете да получите багажа си от лента № 3...

продължава

Добутаха количката до лента №3.

Правила.

Жалка гледка.

Свалиха куфара му...онзи, със зеленото зебло и кожения колан през средата.

Беше още младши лейтенант, когато го получи. И му остана верен.

Има такива неща... На които да останеш верен. Без да обясняваш.

Перфюм и осанка...

-Ето това са обещите – беше се появила отнякъде.

Стара дървена кутийка със сатен. И две. Вътре. Обли и сребърни.

-Всеки път, когато ги сложа си мисля за теб Виктор, с добро...Само 50 години...

И всичко избухна.

Нахлуха спомените.

Не можа да ги спре.

Видя, преживя,

И пак и пак и пак...

Да.

Да и да.

Беше там. И съществуваше.

Той я погледна, стана и целуна ръка.

Тръгна.

продължава

Върна се.

Прегърна я.

Удари токове, отдаде чест и помъкна куфара си навън.

Закрачи. Така. С права офицерска крачка.

Точно така, както се отива на бой.

Натам. И навсякъде.

Знаеше накъде.

Някой вече го беше видял на тази земя.

Беше дал и беше живял.

И някой беше сложил ръка на рамото му...

Ето така.

Баз думи.

Можеше да си отиде.

Така. Просто така.

Щастлив.

С права офицерска...

Две топли очи го изпратиха.

С Обич.

Минимаркет за Душевно ЧарКoVe

*Минимаркетът за
Душевно ЧарКoVe ви
очаква на този линк:*

*Каналът в YouTube
съдържа видеоклипове и
аудиозаписи на авторски
творби на Иво Малинов.*

[Повече на : https://ivomalinfoff.com/](https://ivomalinfoff.com/)

